

opusdei.org

"Renovem la nostra fe en el Pastor Suprem"

Benet XVI continua predicant amb ocasió de la quaresma. La del Dimecres de Cendra va ser la seva última missa multitudinària. Us oferim el text íntegre de la seva homilia en aquesta celebració en què el Sant Pare va parlar de conversió i unitat.

23/02/2013

Venerats germans, estimats germans
i germanes,

Avui, Dimecres de Cendra, iniciem un nou camí quaresmal, un camí que es desgrana al llarg de quaranta dies i ens condueix a la joia de la Pasqua del Senyor, a la victòria de la Vida sobre la mort.

Seguint l'antiquíssima tradició romana de les estacions quaresmals, ens hem reunit per a la celebració de l'eucaristia. Tal tradició preveu que la primera estació tingui lloc a la Basílica de Santa Sabina sobre el turó de l'Aventino. Les circumstàncies han suggerit reunir-se a la Basílica Vaticana. Aquesta tarda som molts entorn de la tomba de l'apòstol Pere també per demanar la seva intercessió per al camí de l'Església en aquest particular moment, renovant la nostra fe en el Pastor Suprem, Crist Senyor.

Per a mi és una ocasió propícia per donar les gràcies a tots, especialment als fidels de la diòcesi de Roma, mentre em disposo a concloure el ministeri petrí, i per demanar-vos un especial record en la pregària.

Les lectures que han estat proclamades ens ofereixen punts que, amb la gràcia de Déu, estem cridats a convertir-los en actituds i comportaments concrets en aquesta quaresma.

L'Església ens torna a proposar, sobretot, la forta crida que el profeta Joel dirigeix al poble d'Israel: «diu el Senyor: convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor, dejuneu, ploreu i lamenteu-vos. Ho dic jo, el Senyor» (2, 12). Cal subratllar l'expressió «tot el vostre cor», que significa des del centre dels nostres pensaments i sentiments, de les arrels de les nostres decisions,

opcions i accions, amb un gest de total i radical llibertat.

Però és possible aquest retornar a Déu? Sí, perquè hi ha una força que no resideix en el nostre cor sinó que brolla d'aquest cor de Déu: és la força de la seva misericòrdia. Continua el profeta: «Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu, que és compassiu i benigne, lent per al càstig i ric en l'amor, i que es desdiu de fer el mal» (V.13).

Retornar al Senyor és possible com a 'gràcia', perquè és obra de Déu i fruit de la fe que nosaltres diposem en la seva misericòrdia. Però aquest retornar a Déu es fa realitat concreta en la nostra vida només quan la gràcia del Senyor penetra en el nostre interior i el sacseja donant-nos la força de «lacerar el cor». És el profeta un cop més qui fa ressonar de part de Déu aquestes paraules:

"Esquinceu-vos el cor, i no els vestits" (V.13).

En efecte, també en els nostres dies, molts estan preparats per "esquinçar-se les vestidures" davant escàndols i injustícies -comeses naturalment per altres-, però pocs semblen disposats a actuar sobre el mateix "cor", sobre la pròpia consciència i sobre les pròpies intencions, deixant que el Senyor el transformi, el renovi i el converteixi.

Aquell "convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor", és una crida que no només implica l'individu, sinó a la comunitat. Hem escoltat a la primera lectura: "Toqueu el corn a Sió, proclameu un dejuni, convoqueu l'assemblea, reuniu el poble, aplegueu la comunitat, congregueu els vells, reuniu els nens i els infants de pit. Que els joves esposos surtin de la cambra nupcial" (vv.15-16).

La dimensió comunitària és un element essencial en la fe i en la vida cristiana. Crist ha vingut "per reunir els fills de Déu dispersos" (Cfr. *Jo* 11, 52). El "nosaltres" de l'Església és la comunitat en què Jesús ens reuneix (Cfr. *Jo* 12, 32): la fe és necessàriament eclesial. I això és important recordar-ho i viure-ho en aquest temps de la quaresma: que cadascú sigui conscient que el camí penitencial no ho enfronta sol, sinó al costat de tants germans i germanes, en l'Església.

El profeta, en fi, es deté sobre la pregària dels preveres, els quals, amb els ulls plens de llàgrimes, s'adrecen a Déu dient: "no abandonis la teva heretat a l'escarni, a les burles dels altres pobles, que diuen: "On és el vostre Déu?" (V.17).

Aquesta pregària ens fa reflexionar sobre la importància del testimoni de fe i de vida cristiana de cada un i de

les nostres comunitats per manifestar el rostre de l'Església i com, algunes vegades aquest rostre és desfigurat. Penso, en particular, en les culpes contra la unitat de l'Església, en les divisions en el cos eclesial. Viure la quaresma en una comunió eclesial més intensa i evident, superant individualismes i rivalitats, és un signe humil i preciós per als qui estan allunyats de la fe o els indiferents.

"Ara és l'hora favorable, ara és el dia de la salvació!" (2 Co 6, 2). Les paraules de l'apòstol Pau als cristians de Corint ressonen també per a nosaltres amb una urgència que no admet omissions o inèrcies.

El terme "ara" repetit tantes vegades diu que aquest moment no s'ha de deixar escapar, se'ns ofereix com ocasió única i irrepetible. I la mirada de l'apòstol es concentra en el compartir, amb el qual Crist ha

volgut caracteritzar-ne l'existència, assumint tot l'humà fins fer-se càrrec del mateix pecat dels homes.

La frase de sant Pau és molt forta: "Déu el va identificar amb el pecat a favor nostre". Jesús, l'innocent, el Sant, "al qui no havia experimentat el pecat" (2 Co 5, 21), assumeix el pes del pecat compartint amb la humanitat el resultat de la mort, i de la mort a la creu.

La reconciliació que se'ns ofereix ha tingut un preu altíssim, el de la creu aixecada al Gòlgota, on va ser penjat el Fill de Déu fet home. En aquesta immersió de Déu en el sofriment humà en l'abisme del mal està l'arrel de la nostra justificació.

El "retornar a Déu amb tot el nostre cor" en el nostre camí quaresmal passa a través de la Creu, el seguir el Crist pel camí que condueix al Calvari, al do total de si. És un camí en el qual hem d'aprendre cada dia a

sortir cada vegada més del nostre egoisme i del nostre capficament, per deixar espai a Déu que obra i transforma el cor.

I sant Pau recorda que l'anunci de la Creu ressona també per a nosaltres gràcies a la predicació de la Paraula, de la qual el mateix apòstol n'és ambaixador, una crida per a nosaltres, perquè aquest camí quaresmal es caracteritzi per una escolta més atenta i assídua de la Paraula de Déu, llum que il·lumina els nostres passos.

A la pàgina de l'Evangeli de Mateu, l'anomenat Sermó de la Muntanya, Jesús es refereix a tres pràctiques fonamentals previstes per la Llei mosaica: l'almoïna, la pregària i el dejuni, són també indicadors tradicionals en el camí quaresmal per respondre a la invitació de "tornar a Déu de tot cor".

Però Jesús subratlla que la qualitat i la veritat de la relació amb Déu qualifiquen l'autenticitat de tot gest religiós. Per això, Ell denuncia la hipocresia religiosa, el comportament que vol aparentar, les conductes que cerquen aplaudiments i aprovació.

El veritable deixeble no es serveix a ell mateix o al "públic", sinó al seu Senyor, en la senzillesa i en la generositat: "el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà" (Mt 6, 4. 6. 18) . El nostre testimoni, llavors, serà més eficaç quan menys cerquem la nostra glòria i siguem conscients que la recompensa del just és Déu mateix, el fet d'estar units a Ell, aquí baix, en el camí de la fe, i al final de la vida, en la pau i en la llum de la trobada cara a cara amb Ell per sempre (Cfr. 1 Co 13, 12).

Estimats germans i germanes,
comencem confiats i joiosos aquest
itinerari quaresmal. Que ressoni fort
en nosaltres la invitació a la
conversió, a "retornar a Déu de tot
cor", acollint-ne la gràcia que ens fa
homes nous, amb aquella sorprenent
novetat que és participació en la vida
mateixa de Jesús.

Ningú, per tant, faci oïdes sordes a
aquesta crida, que se'ns adreça
també al ritu auster, tan senzill i
alhora tan suggestiu, de la imposició
de les cendres, que realitzarem en
breu.

Que ens acompanyi en aquest temps
la Mare de Déu, Mare de l'Església i
model de tot autèntic deixeble del
Senyor! Amén!

.....

opusdei.org/ca-ad/article/renovem-la-
nostra-fe-en-el-pastor-suprem/
(29/03/2026)